

НЕЛСЪН ДЕМИЛ РАНДЕВУ

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

По биология в гимназията учехме, че женската от съответния вид често е по-опасна от мъжкия. Може и така да е в животинския свят, мислех си тогава, но при човешките същества мъжът е къде-къде по-опасният екземпляр.

Промених си мнението, когато животът ме срещна с една смъртоносна дама с пушка в ръцете, твърдо решена да убие мен, както и всички други наоколо.

Бях млад пехотинец и отбивах службата си във Виетнам в периода 1971–1972. След няколко месеца в битки неволно се кандидатирах за една гадна работа. Озовах се водач на разузнавателен патрул от десетима мъже.

Бях към края на службата си, вече имах зад гърба си дванайсет патрула и единствената ми мисъл беше как да се прибера у дома жив.

Патрулирахме близо до лаоската граница западно от Кхе Сан — хълмиста област, обрасла в гъсти, полутропически гори, на места осеяни с висока над човешки бой слонска трева и бамбукови храсти. Местното племенно население отдавна беше избягало от тази зона на свободен огън и се беше приютило в сигурността на укрепените лагери на запад.

Имах чувството — което беше чиста илюзия — че аз и деветимата ми подчинени сме единствените човешки същества в това забравено от бога място. В действителност наоколо щъкаха хиляди вражески войници, но ние не ги виждахме, нито пък те нас — такава беше играта.

Нямахме за цел да влизаме в конфликт с врага, а да открием и картографираме неуловимата пътна артерия „Хо Ши Мин“, която всъщност представляваше мрежа от тесни пътища, използвани от врага за инфилтриране на войски и провизии в Южен Виетнам. Освен това трябваше да докладваме за подобни раздвижвания по радиото, така че американската артилерия, хеликоптерите и бомбардировачите да приложат върху врага съответните възбранителни мерки.

Беше юли — жегата, влагата и насекоми. Змиите и комарите обожаваха такова време. През нощта чувахме крясъците на маймуните и рева на тигрите.

Далечните разузнавателни обиколки обикновено отнемаха около две седмици. След този период хранителните запаси се изчерпваха, а нервите на войниците отиваха на кино. Това беше максимумът време,

което човек можеше да издържи в джунглата, в сърцето на контролираната от врага територия, превъзхожден числено от вражески сили, които можеха да издухат патрул от десетима души за по-малко от секунда, стига да го надушат.

Носехме две радиостанции ПРС-25, които ни осигуряваха контакт с далечния щаб, за да докладваме, да извикаме артилерията или бомбите при необходимост и в крайна сметка да организираме евакуацията си чрез хеликоптер след края на мисията ни или в случай на провал, т.е. ако виетнамците започнеха да ни дишат във врата.

Понякога радиостанциите не работят. Или се повреждат. Радиочестотите се губят. Понякога враговете те слушат на тяхното радио. Затова съществуваше план за непредвидени случаи, ако стане ясно, че на радиостанциите не може да се разчита. Върху картата ми на местността бяха отбелязани три предварително уговорени места за евакуация и три предварително уговорени рандевута с хеликоптери. Наричахме ги Рандеву Алфа, Браво и Чарли. Ако хеликоптерът го няма на Алфа в уговорения час, преминаваш към Браво, ако и тази среща се провали, следва Чарли. Ако и там нещата се скапят, се връщаш обратно на Алфа. След това вече се оправяй както можеш. Както казват нашите приятели във Виетнам: *ксин лои*, на добър час.

Нещата, които причиняваха провал на предварително уговорените срещи, бяха времето и вражеската активност в зоната. Засега времето беше ясно, а и не бяхме чували, нито виждали врага. Но той беше някъде там. Забелязвахме пресни следи в мрежата от пътеки, попадахме на наскоро изоставени лагери, а през нощта надушвахме запалени огньове. Врагът беше навсякъде около нас, но беше невидим, както, надявах се, и ние.

Всичко това се промени в ден десети.

Обхождахме зона, която ме притесняваше; на това място преди време беше расла гъста гора, но сега бяха останали само обгорели от напалма дънери — поздравя от Военновъздушните сили на САЩ. Задачата ни беше да докладваме за резултата от последната въздушна атака и аз се опитвах да огледам и преценя ситуацията — черна пепел, изгорели дървета и дузини гротескно изкривени и овъглени трупове с бели зъби, лъснали наред почернелите лица. Трябваше да обиколим и да преброим телата.

Наред с всичко друго, проблемът тук се състоеше в това, че мястото предлагаше твърде оскъдно прикритие — да не кажа никакво — за мен и хората ми.

— Радиото — прошепнах на моя радист, Алф Мюлер.

Протегнах ръка назад, за да поема слушалките, но не ги напипах, както очаквах.

Обърнах се и видях Алф да лежи с лице, забито в черната пепел, радиото — привързано за гърба му, ръцете му разперени настрани, като в едната още стискаше слушалката.

Отне ми половин секунда да осъзная, че е бил улучен.

Креснах „Снайперист!“, хвърлих се на земята и се претърколих в пепелта заедно с всички останали. Лежахме и се надявахме, че приличаме на неодушевени останки сред опожарената земя.

Снайперист. Най-плашещото нещо на бойното поле, изобилстващо от всякакви ужасии. Не бях чул изстрела, както едва ли щях да чуя и следващия. Нито пък щях да видя снайпериста, дори и да останех жив след поредния изстрел. Снайперистът действа от голямо разстояние — сто-двеста метра — и е екипиран с отлична пушка с оптичен мерник и заглушител. Облечен е в камуфлажни дрехи, а лицето му е почернено като пепелта, в която се търкалях. Той е Мрачния жътвар, който посича живите с косата си.

Никой не помръдваше, защото всяко движение означаваше смърт.

Нямаше начин да определим откъде беше долетял изстрелът, така че нямаше как да се скрием зад нещо, защото всъщност рискувахме да се изправим точно на огневата линия. Не можехме и да побегнем, защото можеше да хукнем право към снайпериста.

Бавно обърнах глава към Алф. Лицето му беше заровено в пепелта и той не проявяваше признаци на живот.

Ако въобще имах в главата си някакви мисли освен неподправения ужас, който изпитвах, все пак се запитах защо снайперистът беше свалил Алф, радиста, а не мен — обикновено до радиста стои офицерът или сержантът, които са основна мишена в битката. Това е като да изкараш защитник от футболен мач. Странно. Не че се оплаквах.

В такава ситуация не съществува най-добра тактика, а най-смисленото, което може да направиш, е да не правиш нищо. Хората ми

имаха опит и знаеха, че трябва да овладеят нервите си и да стоят напълно неподвижно. Ако снайперистът стреляше втори път и улучеше още някой — и ако изобщо разберем, че някой е улучен — нямаше да имаме друг избор, освен да се разпръснем, разчитайки, че сам човек не би могъл да очисти толкова много движещи се мишени наведнъж, и да бърза да излезем от обсега му.

На мен ми плащат да вземам решения, затова реших, че снайперистът се намира достатъчно далеч, за да не ни чува. Трябваше да преброя личния състав.

— Доусън — извиках. — Докладвай.

— Ландон е улучен — извика в отговор Фил Доусън, патрулният ми сержант. — Помръдваше, но мисля, че вече е мъртъв.

— Ще се опитам да стигна до него — кресна медикът на отряда ни, Питър Гарсия.

— Не! — заповядах аз. — Никой да не мърда. Всички да докладват.

Мъжете започнаха да докладват по ред на патрулните си номера.

„Смити — тук“, след това „Андолоти — тук“, „Джонсън — тук“, а след няколко мъчителни секунди се чува имената и на Маркович и Боти.

Сержант Доусън, чиято задача беше да брои наличните войници, обобщи сведенията.

— Налични са деветима, лейтенант. Мюлер с теб ли е?

— Мюлер е мъртъв — отвърнах.

— Мамка му — изпсува Доусън.

Значи двамата ни радисти бяха мъртви, което не можеше да е случайно съвпадение. Но бе озадачаващо.

Трябваше да се добера до радиото и да поискам наблюдателни хеликоптери, оборудвани с картечници, да ни осигурят прикритие и евентуално да очистят кучия му син. Погледнах към Мюлер, който се намираше на около две крачки от мен. Продължаваше да стиска микрофона в дясната си ръка, която бе отхвъркнала най-далеч от мен.

Е, помислих си, можем да останем тук и да ни очистят един по един или да изчакаме да мръкне и да се надяваме, че снайперистът не разполага с уреди за нощно виждане. И накрая, можех да се пробвам да извлека някаква полза от положението. Хрумна ми нещо, базирано на едногодишния ми опит с подобни шибани истории, и то беше, че

снайперистът си е тръгнал. Помислих си го, защото цялата тая игра на „умрели“ не струваше много, като се има предвид колко бяхме уязвими наред голата обгорена земя. Така че ако снайперистът беше все още наоколо, със сигурност щеше да е стрелял още няколко пъти досега. Отново извиках „Докладвай“.

Всички, които бяха живи преди няколко минути, все още бяха налице.

Поех си дълбоко дъх и се претърколих два пъти, а после и трети върху тялото на Алф, където замръзнах неподвижен върху протегнатата му дясна ръка. Измъкнах слушалката от вкочанените му пръсти и я долепих до ухото си в очакване на изстрела, предназначен да ми пръсне мозъка. Натиснах бутона и казах: „Кралска патица шест, тук Черна невестулка“. Освободих бутона и притиснах слушалката плътно към ухото си, но в нея цареше единствено мъртва тишина. Опитах пак — не се чуваше дори жужене или припукване. Радиото беше мъртво, досущ като Алф Мюлер.

Очаквах да бъда пронизан от куршум всеки миг. Почти усещах проникването на нагорещеното олово в тялото ми.

Чаках. Писна ми. Изправих се и извиках на момчетата:

— Разпръснете се, ако ме очистят!

Стоях си там и нищо не се случваше.

Отново поисках да докладват.

Седемте оцелели потвърдиха, че са живи.

Погледнах към Алф Мюлер и този път видях дупката в радиостанцията му. Закрачих покрай налягалите в черната пепел мъже, обърнали глави към мен. Чух реплики: „Лягай долу, лейтенант! Луд ли си?“.

Понякога човек има едно такова шесто чувство и просто усеща, че не му е ред да си отиде точно този ден, че днес ще бъде окей, че съдбата го е пощадила, за да му отреди нещо по-лошо в бъдеще.

Открих Ландон да лежи по лице като Мюлер и също като при Мюлер радиостанцията му беше пробита в горната част. Акумулаторът е долу, горе са чарковете. Снайперистът явно го е знаел и беше успял с един изстрел да пробие електрониката, плюс гръбначния стълб и на двамата радисти.

Не разбирах само защо снайперистът не беше очистил поне още няколко от нас. Със сигурност разполагаше с време, обseg и видимост,

а и очевидно стреляше доста добре.

Всъщност знаех отговора: този тип си играеше с нас. Нямаше друго обяснение на действията му. Малко психологическа война, разигравана със смъртоносна пушка вместо с пропагандни листовки или предавания на радио „Ханой“. Послание към американците. Играта все още не беше свършила.

Снайперистите разсъждават и действат по-различно от нормалните хора. Нашите, някои от които познавах лично, също обичаха да играят игрички. Човек се отегчава да чака мишената в продължение на часове, дни, че дори седмици. През дългите самотни часове на дебнене в главата на снайпериста се случват странни неща и когато мишената най-после се появи в оптичeskия му мерник, той се превръща в актьор, готов да се забавлява. Забавлението е предназначено за него, не за жертвите. Един познат снайперист веднъж ми разказа как отстрелял лулата с хашиш от устата на вражески войник.

Хрумна ми да споделя разсъжденията си с момчетата, но ако те самите не се бяха досетили за това, може би беше по-добре да не знаят, поне още известно време.

Трябваше да взема решение.

— Е, добре — подхванах. — Налага се да оставим момчетата тук. Свалете от телата каквото можете и да потегляме.

Последва неособено ентусиазирано раздвижване, докато накрая сержант Доусън не се изправи.

— Чухте лейтенанта. Размърдайте се!

Всички бавно се надигнаха, очите им се стрелкаха насам-натам като на притиснато в ъгъла животно. Мъжете свалиха от трупове всичко, което би могло да влезе в употреба на врага — пушки, муниции, манерки, отличителни знаци, хранителни припаси, компаси, ботуши, раници и прочие.

— Ами радиостанциите? — попита Доусън.

— Ще ги вземем — отвърнах. — Може би ще успеем да сглобим една работеща от двете.

Бързо се изтеглихме от откритата местност и навлязохме в гъста бамбукова горичка, която предлагаше относително добро прикритие, макар че ни издаваше чрез поклащането на високите, обрасли с листа стъбла, които размърдвахме, докато си проправяхме път напред.

Прекарахме нощта сред бамбука, формирали защитен периметър, и си позволихме да повярваме, че сме се изплъзнали на снайпериста.

Няколко от момчетата се опитаха да стъкнат едно работещо радио от двете повредени, но войниците, които разбираха от тези неща, се намираха на шест километра разстояние от нас и не бяха в състояние да помогнат.

До зазоряване вече се бяхме отказали от радиостанциите и ги бяхме заровили с помощта на окопните си сечива, за да не оставим нищо в ръцете на врага.

Същата вечер нямаше как да докладваме за ситуацията, така че нашият шеф, полковник Хайес, известен като „Кралска патица шест“, вече знаеше, че патрулт му с кодово име „Черна невестулка“ има проблем. Можеше да предполага, че или е нещо с радиостанциите, или сме заловени, или — избити. Такива неща се случват с разузнавателните патрули. В един миг си там, в следващия си напуснал завинаги този свят.

Метнахме раниците си на гръб и поехме към уговорените координати за Рандеву Алфа.

Излязохме от бамбука и се озовахме в чудесния плътен гъсталак на гората. Стигнахме до скалист поток, който трябваше да прекосим, и спряхме. Потоците са буквално стрелбища. Доусън пожела да мине пръв, нагази в дълбоката до коляно вода и се покатери на отсрещния бряг, като веднага се просна в позиция за стрелба, размахвайки пушката си М-16 нагоре-надолу по протежение на потока.

Двамата стрелци, Смити и Джонсън, го последваха и успяха да се доберат до другата страна. След тях във водата се спусна медикът, Гарсия, понесъл голямата си медицинска чанта на гръб, а останалите му помогнаха да се изкачи на брега. Войникът, който носеше гранатомета, Боти, си пое дълбоко дъх и се понесе толкова бързо, че сякаш ходеше по водата. Друг стрелец, Андолоти, изчака пет секунди, а сетне побягна толкова устремено, че почти настигна Боти. Останахме само двамата с Маркович.

— Твой ред е — казах му.

— Той чака теб, лейтенант — усмихна се Маркович. — Твой ред е.

— Аз ще съм последен — отвърнах. — Късмет.

— Ще се видим от другата страна.

Маркович се стрелна през водата, но на средата на потока се подхлъзна и падна. Зачаках го да се изправи и да продължи, но явно му беше трудно да се задържи на крака. Сетне видях как водата около него потъмнява. Той се подхлъзна пак и остана там, току под водата, макар че все още помръдваше.

— Снайперист!

Двамата с Гарсия, медика, се спуснахме едновременно към Маркович от двата бряга на потока. Момчетата отсреща откриха картечен огън, взривявайки короните на дърветата наоколо.

Гарсия и аз стигнахме едновременно до Маркович, грабнахме го за ръцете и го задърпахме към отсрещния бряг. Хвърлих поглед на ранения и видях, че от устата му тече кървава пяна.

Намирахме се на около четири метра от дърветата край брега, когато китката на Маркович се изплъзна от ръката ми. Обърнах се и видях, че Гарсия лежи по гръб в скалистия поток, а в лявата част на главата му зее огромна дупка, което означаваше изходна рана. Това на свой ред идеше да покаже, че изстрелът е дошъл отядно.

Мигновено се хвърлих във водата и се втурнах към един камък, който щеше да ми осигури някакво прикритие, стига да успея да се сниша съвсем.

Отправих поглед нагоре по потока, в посока на изстрела, като не очаквах да видя каквото и да било, но там, на един от издадените завои на потока, на около сто метра разстояние, имаше облечен в черно човек, коленичил между скалите. Гледах го и той сякаш също ме гледаше. От настоящата си позиция в околните шубраци хората ми нямаше как да видят онова, което виждах аз.

Бавно извадих бинокъла си от калъфа и фокусирах снайпериста. В ръцете му не се виждаше пушка, което беше добър знак. Беше облечен в традиционна вьетнамска черна копринена пижама. Нагласих фокуса по-старателно и установих, че не е мъж — беше жена с дълга черна коса. Млада жена, може би двайсетинагодишна, с високи скули и големи обещени очи, които гледаха право в мен.

В главата ми се блъскаха противоречиви мисли: това е снайперистът, не, не може да е снайперистът. За всеки случай свалих автомата от рамото си, но преди да заема позиция за стрелба, тя

поклати глава и се изправи. Сега вече съзрях снайпера в ръцете ѝ — дълга пушка, вероятно руски „Драгунов“, снабдена с оптичен мерник.

Взирах се в нея през бинокъла и знаех, че и при най-малкото движение на пушката ми нейният „Драгунов“ ще се озове в двете ѝ ръце, а аз ще съм мъртъв. Имаше достатъчен обхват, което Маркович и Гарсия биха потвърдили, ако можеха, и, проклет да съм, стреляше отлично.

Момчетата на брега на потока продължаваха да стрелят напосоки, а през пукота на огъня им чувах, че ме викат.

— Хайде, лейтенант! Махай се оттам! Трябва да се омитаме! Давай, изчезвай!

Погледнах още веднъж жената, която стоеше на изпъкналия завой на потока — стори ми се доста безразлична към нас. Вероятно беше разочарована, че не сме кой знае какво предизвикателство.

Гледах я. Тя вдигна длан с изправени четири пръста, сетне я сви в юмрук и посочи към мен. Кръвта ми се смръзна. Жената се обърна и изчезна в гъсталаците отзад.

Скочих на крака, побягнах през потока, а после и по калния бряг, където ме поеха протегнатите ръце на момчетата.

Едва си поемах дъх.

— Снайперистка е! Видях я! Нагоре по потока. Да тръгваме!

Хукнах по пътеката, която вървеше паралелно на виещия се поток, към мястото, където последно бях видял жената.

Доусън се втурна след мен и ме дръпна за раницата.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Видях я! Жена е! Нагоре по потока. На около сто метра.

Останалите четирима ни настигнаха и аз бързо им разказах какво бях видял. Сигурно съм звучал доста налудничаво, защото те непрекъснато се споглеждаха. Най-накрая все пак разбраха какво им говоря.

Както споменах, бяха професионалисти, а инстинктът за самосъхранение на професионалиста невинаги те подтиква да бягаш надалеч; понякога те кара да тичаш към онова, което се опитва да те убие, за да можеш да го убиеш пръв.

При всички положения трябваше да бягаме, защото бяхме издали позицията си с всичката онази стрелба, а се намирахме дълбоко в територията на врага — затова трябваше да се омитаме, и то бързо.

Никой не обича да изоставя мъртвите си другари, но това не беше редовна битка, в която отнасяш телата на загиналите и ранените на всяка цена; това беше разузнаване с голям обхват и изоставянето определено си беше възможност.

Притичахме около сто метра по пътеката.

— Рисуваме да се натъкнем на засада — извика Андолоти.

— По-добре, отколкото да ме отстрелят по-късно. Мърдай! — отвърна Доусън, като дишаше тежко.

Стигнахме до завоя на потока и аз изтичах до брега, където една месингова гилза лъщеше на слънчевата светлина. Вдигнах я — 7,62-милиметрова, вероятно от „Драгунов“. Не че ми трябваха доказателства, но намирането на гилзата някак ме направи по-уверен, че не бях халюцинирал. Прибрах гилзата в джоба си.

Бързешком се върнахме обратно на пътеката, където открихме няколко отпечатъка от стъпки във влажната почва. С неохота, но знаейки, че трябва да избираме между нея или себе си, продължихме напред.

Движехме се в марш на скок някъде около час. Тогава осъзнахме, че няма да я открием. Тя щеше да открие нас.

Отдалечавахме се от Рандеву Алфа, но имахме три дни да стигнем дотам, за да не пропуснем проклетия уговорен час, ако, разбира се, нещо не се обърка.

Знаехме, че е недопустимо да се връщаме обратно по стъпките си, затова навлязохме в гората, като сечахме растителността, за да си отворим път, докато накрая попаднахме на утъпкана пътека, която водеше в посоката, която ни бе нужна.

Движехме се възможно най-бързо, но жегата и умората, както и тежкото снаряжение, ни бавеха.

Почивахме по няколко минути на всеки час и продължихме напред до стъмване, без да разговаряме помежду си. Сигурен бях, че всички, включително и аз, се чудеха защо мадамата не ме застреля във водата. Имах няколко възможни отговора, нито един от които не предполагаше, че е развила внезапно чувство на състрадание. По-скоро ми се струваше, че се опитва да ни психира.

Слънцето бе потънало в Лаос, а врагът се придвижваше нощем. Чухме танкове и камиони да ръмжат тихо някъде вдясно от нас, а доловихме и гласове — мъже си говореха и се смееха неособено далеч

от местоположението ни. Ако имах радио, щях да извикам артилерията да се оправя с тях. Всъщност, ако имах радио, щях да извикам хеликоптерите да ни измъкнат от този ад още след като Мюлер и Ландон бяха убити. Но снайперистката ни беше оставила неми и глухи за околния свят.

Започнахме да се отдалечаваме още по-бързо от мястото на вражеското движение и след около половин час стигнахме до хълмче, покрито с висока слонска трева, където се разгърнахме в защитен периметър — доколкото изобщо подобно нещо значеше нещо. Бяхме шестима лековъоръжени войници, обградени от многочислена вражеска войска. И следени от снайперистка, която знаеше, че сме там, и искаше да ни запази само за себе си.

Хапнахме малко от втвърдената храна, която си носехме, като я накиснахме в топлата вода от манерките. На никого не му се говореше.

Около полунощ започнахме да се редуваме — двама стоят на пост, четирима спят. Но всъщност никой не се отпусна да поспи. На зазоряване бях на пост със сержант Доусън — опитен трийсетгодишен войник, на когото предстоеше скорошно увольнение.

— Сигурен ли си, че беше жена? — тихо ме попита той.

Кимнах и изсумтях.

— Сигурен ли си? Видя ли й циците или нещо такова?

Едва не прихнах.

— Видях я с бинокъла — отвърнах. — Жена беше. От тях стават добри снайперисти — добавих.

Той кимна.

— Имаше една в Куанг Три. Уби четирима от нашите, преди да я размажем с ракети. Открихме й главата.

Аз не казах нищо.

— Защо не те очисти, как мислиш? — зададе очевидния въпрос той.

— Не знам.

— Може би... може би в разрешителното й за лов има лимит — двама американци дневно.

— Не е смешно.

— Вярно, не е смешно. Дали й се изплъзнахме?

— Не.

— И аз така смятам.

И това беше краят на разговора ни.

* * *

Още на зазоряване потеглихме отново и се насочихме на юг към Рандеву Алфа.

Около обяд придобихме надежда, че може и да успеем. Нямаше големи потоци за прекосяване, само няколко малки ручейчета, добре покрити с храсталаци, а на картата не се виждаха открити пространства, които да избягваме. Но не след дълго забелязахме, че дърветата и храстите изглеждат болнави, а след още половин час осъзнахме, че се намираме в обезлистена с хербициди зона, която не е маркирана на картата.

Съвсем скоро вече се движехме през мъртва площ от голи дървета и кафяви, изсъхнали храсти, които не предлагаха никакво прикритие.

— Лейтенант, трябва да се върнем и да заобиколим тази обезлистена зона — предложи Доусън.

— Не знаем колко е голяма. Може да ни коства цял ден, докато я заобиколим, и тогава няма да успеем да се доберем навреме до Алфа — отвърнах.

— Поне няма виетнамци. Те не обичат обезлистените зони — огледа се той.

— Нито пък аз.

Направихме почивка, разпръснахме се и легнахме на земята, следвайки стандартната оперативна процедура при почивка на патрул.

Смити извади един шоколад от пакета си с припаси и отхапа парче от тебеширения, уж сладък десерт.

— Мръсна кучка — каза. Разбира се, имаше предвид снайперистката. — Можеше да ни очисти всичките в оня обгорял пущинак. И теб можеше да простреля, лейтенант, докато прецапваше потока, а вероятно и още неколцина от нас. Що за шибана игра играе?

Не отвърнах, другите също мълчаха.

Обхващаше ме лошо предчувствие за това място, така че се изправих, метнах раницата си на гръб и ги подканих да потегляме.

Всички се изправиха, а Андолоти разкопча ципа на панталоните си.

— Задръжете малко — каза. — Трябва да се изпикая набързо.

Докато се облекчаваше, той се килна назад и тупна по гръб, стиснал в ръка члена си, от който продължаваше да тече жълта урина.

Всички се проснахме на земята като един и застинахме неподвижно върху мъртвата, обработена с химикали почва.

— Андолоти! — извиках.

Никакъв отговор. Обърнах глава към него. Гръдният му кош се повдигаше, а от устата му течеше кръв. После гърдите му се издуха за последен път и толкова.

По траекторията на тялото му прецених, че е улучен точно в гръдния кош — по това разбрах и откъде е дошъл куршумът. През мъртвата растителност виждах леко възвишение на около сто метра на запад. Извиках: „Следвайте трасиращите снаряди!“. Прицелих се и изстрелях залп в тази посока. Всеки шести изстрел беше червен трасиращ снаряд, който приличаше на лазерен лъч и указваше евентуалното местоположение на мишената.

Доусън, Смити и Джонсън се присъединиха към мен с автоматични откоси, с които взривиха хълма, докато Боти изстреля три фосфорни гранати с гранатомета, подпалвайки мъртвата растителност.

— Изтегляйте се! — креснах.

Хукнахме назад приклепнали, без да прекратяваме стрелбата, която ни служеше за прикритие при изтеглянето.

Боти мушна нова граната в гранатомета и тъкмо се канеше да стреля, когато гранатометът изхвъркна от ръцете му, а той се просна назад като блъснат от камион.

— Боти е повален — изрева Доусън.

— Назад! Назад! — извиках аз.

Намирах се на около десет метра от Боти и установих, че е още жив. Проснах се на земята и запълзях към него, а в следващия миг видях как тялото му се разтресе конвулсивно на три пъти. Четвърти изстрел улучи гранатомета му, а петият изрина пръстта току пред лицето ми. Разбрах посланието и се ометох оттам.

Настигнах Доусън, Смити и Джонсън. Побягнахме като подгонени от дявола, докато не стигнахме до сухо дърво, в което се скрихме. Придвижихме се снишени в продължение на неколкостотин

метра, докато не заповядах да спрем. Това не беше нужната ни посока, затова наредих на момчетата да излязат от дерето и забързахме на юг, към мястото на срещата, което все още бе на трийсет километра разстояние.

Излязохме от обезлистената зона и навлязохме в район, бомбардиран от нашите изстребители Б-52. Гората бе срината до трески от двеста- и четиристотинкилограмовите бомби, а пейзажът беше осеян с кратери, големи колкото къща.

Наоколо имаше изкривени парчета стомана, почти неузнаваеми части от превозни средства. Разкъсани гниещи трупове лежаха навсякъде, а оцелелите дървета бяха покрити с части от тела. Лешояди се угощаваха с плячката и изобщо не ни обърнаха внимание.

Слънцето потъваше зад хоризонта, а ние бяхме на ръба на физическите си сили и психическата издръжливост, затова наредих на всички да се спуснат в един от бомбените кратери. Облегнахме се на изровените стени на дупката, възвърнахме дишането си, отпихме вода от манерките. Мястото вонеше на разлагаща се плът.

Доусън сграбчи една ръка и я изхвърли от кратера, сетне си спомни популярна шега.

— Значи, ако преброим ръцете и краката и ги разделим на четири, ще получим общия брой на жертвите.

Никой не се засмя. Той допи манерката си.

— Има две кофти неща около бомбардираните зони — съобщих ни. — Първо, виетнамците се връщат да търсят оцелели и да заравят разпарчетосаните тела. Второ, нашите изстребители понякога също се връщат, за да сгащят завърналите се виетнамци. Тоест нямаме работа тук — напомни накрая, макар да не беше необходимо.

— Пет минути почивка и потегляме — съгласих се.

Извадих картата си и започнах да я изучавам.

— Хей, лейтенант, как мислиш, защо тя все те пропуска? — подхвърли Смити.

Не отвърнах.

— Дали още е по петите ни? — попита Джонсън.

Продължих да разглеждам картата.

— Предполагам, че да.

Изкатерих се на ръба на кратера и разгледах околността през бинокъла си. Описах пълен кръг, като на всеки десет градуса правех

пауза, за да се фокусирам върху някакво евентуално движение, проблясък на метал, струйка дим или изобщо нещо нетипично за местността.

Бях като патица за отстрел, но през последните няколко дни осъзнах едно — тя ме пазеше за края.

Следващите бяха Смити и Джонсън, все едно в какъв ред, сетне сержант Доусън, когото беше идентифицирала като началник, а края — аз.

Представих си я как ни дебне, същинска голяма котка — изчаква бавно и търпеливо, а после напада. Оцелелите се разбягваха, тя тръгваше след тях. Беше много бърза, уверена и безшумна, знаеше точно колко да се приближи, без да прекалява. Шансовете ни да ѝ спретнем засада не бяха добри. Оставаше ни единствено да бягаме.

Плъзнах се обратно в кратера.

— Изглежда чисто — казах и си погледнах часовника. — Трийсет минути до мръкнало. — Разгънах картата и я разгледах на избледняващата светлина. — Добре, ако побързаме, можем да изминем още пет километра по светло и ще стигнем до скалиста местност, където можем да прекараме нощта.

Всички кимнаха. Скалите бяха естествени крепости, осигуряваха ни отлично прикритие и обикновено добри стрелкови позиции. Допълнително предимство беше, че виетнамците избягваха откритите скалисти терени заради нашите разузнавателни хеликоптери, така че нямаше да ги срещнем там. А ако имяхме късмет, някой от нашите можеше да ни зърне от въздуха.

Единственият недостатък беше дамата с пушката. Явно имаше карта или поне познаваше добре терена, а и беше достатъчно умна, за да предугади накъде бихме се насочили. Дори да успеехме да ѝ се измъкнем, щеше да предположи къде е най-вероятно да ни открие. Споделих това само с Доусън.

— Може би я надценяваш — отвърна той.

— А може ти да я подценяваш.

Той сви рамене.

— Харесва ми да съм обграден от скали и да чувам бученето на хеликоптери над главата си, които биха могли да ни забележат и да ни измъкнат от този ад.

— Добре... Тръгваме.

Всички нахлузахме раниците на гърбовете си и в интервали от десет секунди се изкатерихме по кратера на различни места и бързо се събрахме на южната страна на дупката, а сетне на бегом започнахме да се изтегляме от поразената от бомбите зона.

Половин час по-късно релефът се надигна, а от влажната почва започнаха да изникват плоски бели камънаци, наподобяващи стъпала към древен храм в джунглата.

Десет минути по-късно се озовахме в скалиста местност с оскъдна растителност. На запад имаше високи хълмове и хребети, които се бяха сринали преди много време и бяха образували каменното поле.

Открехме малко възвишение, заобиколено от по-високи скални блокове, и се разположихме в тесен защитен периметър. Истината беше, че от такава позиция човек можеше да удържи цяла армия, ако разполагаше с достатъчно храна, вода и муниции. Благодарение на Мюлер и Ландон имахме предостатъчно и от трите.

Пригответихме се за дълга нощ. Не можехме да палим цигари, нито да накладем огън, за да сварим вода за сухата храна. Затова просто смесихме полуфабрикатите с вода от манерките, а пушачите Доусън и Джонсън задъвкаха тютюна от цигарите си.

Около полунощ застъпих пръв на пост, другите трима легнаха да поспят.

Извадих уреда за нощно виждане от раницата си и огледах по-високите зони на запад, където хребетите свършваха. Приборът се хранваше с батерии и осигуряваше оцветена в зелено картина, като усиляваше наличната светлина на звездите и луната.

Забелязах малък водопад, който се изливаше над скална тераса на около сто метра разстояние. Погледът ми бе привлечен от движение, затова фокусирах по-добре и облегнах лакти на плоския камък пред мен.

Тя бе приклепнала до водопада. Открояваше се добре, защото беше чисто гола. Пийна вода от шепите си, после влезе под водопада и остави потока да облее тялото ѝ. Прокара ръце през косата си, сетне и през тялото и краката си, по гърба, накрая и през слабините.

Взирах се в нея като хипнотизиран. При друг случай гледката би била изключително въздействаща, но в сегашната ситуация

изглеждаше гротескна — все едно наблюдавах тигър, който блажено се облизва след питателен обяд.

Протегнах ръка и извадих пушката си на камъка, хвърлих един последен поглед и вдигнах уреда за нощно виждане върху оръжието. Както бях обучен, пипнешком сглобих оптиката и се прицелих.

Тя беше все още там, протегнала десния си крак под течащата вода. Поддържа го така няколко секунди, после го смени с другия.

Мощният уред за нощно виждане я приближаваше на двайсет и пет метра, макар че всъщност се намираше на сто — доста голямо предизвикателство за моята М-16, чийто обхват по принцип бе по-малък.

Прицелих се и стабилизирах мишената. Имах право само на един изстрел. Щеше да е доста шумен, тъй като нямах заглушител. Независимо дали щях да улуча или не, щеше да се наложи да се изтеглим незабавно.

Тя излезе от водопада и се зае да обува сандалите си. Сега стоеше с лице към мен, все още чисто гола; мерникът ми бе изрисуван върху сърцето ѝ.

Не знам защо, но изпитах нужда да погледна лицето ѝ още веднъж, да го запечатам в съзнанието си, да го жигосам в мозъка си. Погледнах леко нагоре и видях същия безразличен, зареян в далечината поглед, който помнех от предния път край потока.

Тя посегна назад, прехвърли дългата си черна коса над дясното рамо и я изстиска от водата.

Фокусирах се отново между гърдите ѝ и дръпнах спусъка в мига, в който се наведе да си вземе черните дрехи.

Изстрелът проехтя оглушително в тихата нощ, ехото изкънтя през скалите. Нощните птици и животни зацвърчаха, тримата мъже зад мен бяха скочили на крака още преди звукът да е потънал в далечните хълмове.

Погледнах за последен път през оптиката, но тя беше изчезнала.

— Какво, по дяволите... — задъхано попита Доусън.

— Тя.

— Мамка му! — възкликна Смити.

— Улучи ли я? — попита Джонсън.

— Може би...

— Може би? — извика Доусън. — Може би трябва да се омитаме оттук.

— Да, събирайте лагера.

Взехме си нещата и тъй като спяхме с ботушите, имахме готовност да поемем на път в рамките на една минута.

Поведох ги надолу по южния склон на каменното поле. Напредвахме бавно в коварната тъмнина. Тънкият сърп на луната осветяваше белите скали, но също така и нас. Не чух изстрела, защото беше заглушен, но рикошетът изсвистя току до мен.

Проснахме се на земята, после бавно тръгнахме да се придвижваме — на зигзаг, с претъркулване, пълзешком... опитвахме всичко, за да се превърнем в по-трудни мишени.

Друг изстрел рикошира някъде вдясно от нас, после още няколко. Представих си я приклепнала гола зад някакво прикритие, втрещена в оптичния мерник, как следи за движение и лунни сенки, как се опитва да предположи накъде вървим и от време на време изпраца по някой залп с руската си пушка, за да ни покаже, че не спира да мисли за нас.

Стигнахме до място, където скалистата местност навлизаше сред дървета, и с всички сили побягнахме към прикритието на гората.

Аз водех групата и се движехме с максимална скорост през черните гори.

Не след дълго се натъкнахме на широк път, по който личаха скорошни следи от автомобилни гуми, танкове и гумени сандали. В противовес с всякакви инстинкти, поведох хората си по посока на движението на вражеската армия и последвахме следите на юг.

След около час вече чувах гърления рев на дизелов двигател някъде отпред и подрънкването на танкови вериги.

Забавихме ход и спазвахме дистанция, с надеждата че няма да спрат за неочаквана почивка.

Вървахме през нощта, следвайки вражеската армия, която напредваше с умерена скорост. Знаех, че преди зазоряване тези машини и хора ще се разпръснат и ще потънат в джунглата, за да се скрият от нашите хеликоптери и самолети. Трябваше да заобиколим дневния им лагер, затова поведох патрула на изток през гората. Открихме малък ручей, който се спускаше надолу по хълма към крайбрежието, и го следвахме в продължение на час, а после отново

поехме на юг, надявайки се да заобиколим лошите, които по това време вече се бяха пръснали из гъстата джунгла.

Призори спряхме край високи бамбукови храсти и направихме почивка. Всъщност бяхме толкова изтощени, че просто легнахме там, където бяхме спрели, и мигновено заспахме сред бамбуковите стъбла и населяващите ги тропически змии.

* * *

Сутрешното слънце и жегата на деня ме събудиха и аз се изправих, а от лицето и врата ми вече се стичаше пот.

Сержант Доусън също беше буден и пиеше разтворимо кафе от канчето си.

— Как успя да я пропуснеш? — попита ме. — Защо изобщо стреля?

— Пропуснах я, това е положението — отвърнах. — А стрелях, защото взех решение да стрелям. Нещо против ли имаш?

Той сви рамене.

Разтворих картата на местността.

— На какво разстояние сме от Алфа? — попита Доусън.

— Не знам къде се намираме — отместих картата аз. — Затова не знам къде се намира и Алфа.

Отговорът ми не му се понрави.

— Когато потеглим — успокоих го, — ще открия някакви характерни черти на местността, които ще ни помогнат да се ориентираме. Не се тревожи за това, сержант.

— Тъй вярно, сър.

Ако искаш да оцелееш, трябва да покажеш кой контролира положението, затова му дадох заповед:

— Вдигай хората и да тръгваме. Ще ядем на крак. Седяхме тук достатъчно дълго.

— Тъй вярно, сър.

Сержант Доусън събуди Смити и Джонсън и след минута вече се движехме на юг през бамбука, който отстъпи път на рехави дървета, а после и на гъсти субтропически палмови храсталаци, които ни изпорязаха по ръцете, краката и лицата ни.

След час успях да открия местоположението ни на картата.

— Рандеву Алфа се намира на около двайсет километра на югозапад — обявих аз. — Няма да успеем през деня, но трябва да сме там за срещата в шест утре сутрин.

Всички кимнаха — ако не ентусиазирано, то поне с малко оптимизъм. Още едно денонощие в ада и призори щяхме да сме на вълшебното летящо килимче, а половин час по-късно щяхме да сме в базовия лагер на брега, да се изкъпем, да закусим с истински яйца и бекон и да докладваме — не задължително в този ред. Или може би всичко наведнъж, ако можех да избирам.

Оставаха ми точно двайсет и девет дни служба в тази мизерна дупка, а по правило не изпращаха никого на патрул, ако му остават по-малко от трийсет дни. Това при всички положения беше последният ми патрул.

Навлязохме в гъста джунгла, където липсата на слънчева светлина свеждаше до минимум ниската растителност. Това трябваше да ни помогне да се придвижваме с доста добро темпо, но всъщност едва успяхме да слагаме единия си крак пред другия. Всички имахме кожни екземи, гъбички, открити рани, гноящи порязвания и мозоли, големи колкото лукови глави. Имах чувството, че не изминаваме повече от два километра за час.

В джунглата се смрачи доста преди слънцето да залезе и в седем вечерта, когато трябваше да е все още светло, настана пълен мрак, макар че от време на време слънчевата светлина успяваше да пробие откъм запад.

Продължавахме напред — аз, сержант Доусън, Смити и Джонсън — единствените оцелели от останалия без радиостанция патрул с кодово име „Черна невестулка“. Бяхме засекли войскови движения, но нямаше как да докладваме. Бяхме избегнали огромна по численост вражеска войска, но не можехме да избягаме на една-единствена жена, която бе развила натрапчив интерес към нас. Всъщност, ако в крайна сметка се озовях на масата за закуска с чиния бъркани яйца пред себе си, докладвайки на „Кралска патица“ и разузнавачите, най-важното, което щях да им кажа, беше да подготвят отличен антиснайперистки екип, преди да изпратят в района когото и да било друго. А, и да не се изненадват, ако първите два-три екипа изчезнат безследно.

Навлязохме в дълъг отсек, облян от слънчева светлина, който контрастираше с тъмната сенчеста зона напред, и сетивата ми се изостриха до крайност.

Тъкмо се канех да извикам „Разпръснете и намерете сянка“, когато погледът ми беше уловен от някакво движение отпред.

Въпреки камуфлажа успях да различа пламъчето на изстрела високо в гъстата корона на джунглата, на не повече от седемдесет и пет метра разстояние. Джонсън простена шумно зад гърба ми и се свлече на земята.

Хвърлих се в позиция за стрелба от коляно и изпразних целия си пълнител в мястото, където бе проблеснало дулото на снайпера.

Докато стрелях в предполагаемата посока, в която се намираше снайперистката, долових движение от лявата ми страна и се обърнах. Една дълга лиана се люлееше видимо точно там, където стрелях. Тя не беше на лианата, но очевидно преди малко я беше използвала и сега се криеше някъде из дърветата вляво от мен.

Доусън и Смити стреляха в посоката на моя огън и преди да успея да пренасоча стрелбата ни към новата ѝ позиция, Смити изпищя от болка, а после се изправи, направи няколко крачки и се свлече по лице на земята. Видях как тялото му потрепери, сякаш беше ударен още веднъж.

Пренасочих огъня си към мястото, на което смятах, че се намира сега, но Доусън продължаваше да стреля в старата посока.

— Лианата! — извиках му аз.

Той ме разбра и извъртя пушката си. Червени трасиращи снаряди разкъсаха зеления балдахин на джунглата, по земята се посипаха палмови листа и клони.

Изтеглихме се назад приклеknали, не спирахме стрелбата и се прегрупирахме на около петдесет метра надолу по пътеката, където се скрихме в гъстите храсталаци.

Доусън изглеждаше видимо разстроен — за пръв път, откакто го познавах.

— Господи боже. О, боже. О, боже! — не спираше да повтаря той.

— Млъкни! — казах.

Той седна с кръстосани крака на земята, после започна да се клати напред-назад и да си мърмори нещо.

— Овладей се, сержант. Ела на себе си — рекох спокойно.

Той сякаш не ме чу, но после внезапно погледът му се проясни.

— Улучихме я — каза. — Сигурен съм, че я улучихме. Видях я да пада. Очистихме я, кучката.

Не бях убеден, но мисълта ми хареса.

— Стани — наредих му.

Той се изправи.

— Последвай ме.

Поведох го на около сто метра по-нататък, където открих друг храсталак.

— Ще останем до полунощ, после ще се придвижим към мястото за среща. Разбра ли?

Той кимна.

Стояхме тихи и неподвижни, докато се стъмни, после пихме вода и изядохме няколко курабийки, които бяхме открили в припасите на Ландон.

Сержант Доусън се беше взел в ръце.

— Да отидем и да я намерим — предложи той, за да компенсира предишния си срыв. — Ти имаш уред за нощно виждане. Тя няма. Нали? Ние виждаме в тъмното, тя — не.

Слушах, сякаш обмислях щурото му предложение.

— Смятам, че най-доброто, което можем да направим засега, е да не мърдаме — рекох сериозно. — Мисля, че ще мога да откроя Алфа от тук дори и на тъмно. Ако тръгнем да я гоним, ще изгубим ориентация и ще пропуснем рандевуто. Ти какво смяташ?

Той се престори, че обмисля думите ми, после кимна.

— Добре. Трябва да се върнем и да докладваме за случилото се. Трябва да изпратят отряд антиснайперисти за тази кучка.

— Правилно. Нека професионалистите се разправят с нея.

— Аха...

— А ние можем да ги придружим и да им подскажем едно-друго. Той не отвърна известно време.

— Няма да се спасим, лейтенант — каза тихо. — Разбираш ли? Прекалено е добра. Няма да ни остави да се измъкнем.

Останах безмълвен за минута, а после му съобщих добрата и лошата новина.

— Един от нас ще се спаси — казах. — Тя иска един от нас, водачът на патрула, тоест аз, или сержантът, тоест ти, да се върне, за да разкаже за нея. В противен случай всичките й шибани усилия биха били напразни. Имаше възможност да ни очисти във всеки един момент от първия ден насам, но не го направи. Накара ни да подмокрим гащите, да се обливаме в студена пот, да се потим в жегата. Рисува собствения си живот, за да ни вземе страха — едва ли би се старала толкова, ако няма публика. Един от нас — ти или аз — ще се качи на хеликоптера на зазоряване. И ако си ти, искам да докладваш много точно и професионално какво се случи тук. Разкажи, че мъртвите са загинали достойно. После оцелелият — ти или аз — трябва да пожелае доброволно да се върне тук, за да изравним резултата. Разбра ли?

Той не отвърна доста дълго време.

— Разбрах — каза накрая.

— Добре.

После протегнах ръка и се здрависахме.

* * *

Придвижвахме се през нощта, а аз правех всичко по силите си, за да се ориентираме, като използвах компаса и следях скоростта ни.

Час преди зазоряване започнахме да се спускаме по доста стръмен терен и аз разбрах, че се намираме в околността на Рандеву Алфа, която беше падина с формата на купа, широка около километър и обрасла с гъста слонска трева.

Разполагахме с по-малко от двајсет минути, за да се доберем до приблизителния център на мястото, и не би трябвало да имаме проблеми — просто щяхме да вървим надолу и да спрем, преди да сме поели нагоре. От просто по-просто, по думите на „Кралска патица“. Как би могъл да пропуснеш дъното на купа дори и в тъмното?

Погледнах луминесцентните стрелки на часовника си. До шест оставаха няколко минути, а аз не чувах хеликоптер, а и не знаех дали се намираме на самото дъно на падината.

В нормална ситуация нямаше да има значение, дори и да бяхме на сто метра разстояние, защото можехме да използваме сигнално

огледало или в краен случай да изстреляме димна ракета. Но гениите, избрали това място, не се бяха сетили за сутрешната мъгла, окупирапа педината. Добрата новина беше, че дамата с пушката нямаше как да ни види дори и да се намираше на ръба на педината. Може би и двамата щяхме да се спасим.

Слънцето започваше да се измъква от мъглата и от въздуха теренът щеше да е достатъчно светъл, за да могат хеликоптерите да открият въпросната купа.

Двамата с Доусън решихме, че вече сме стигнали до мястото, където земята започва да се издига от всички страни, затова спряхме и наострихме уши за свистящите перки на хеликоптера, които се надявахме да чуем въпреки тежкото си дишане.

Чакахме. Минаха десет минути от уговорения час, но това не ни тревожеше. Пилотите на хеликоптери са особено предпазливи, когато трябва да евакуират хора от сърцето на пустошта, затова имаха навика да се бавят и да оглеждат дълго района. Щяха да дойдат два хеликоптера, за да вземат десетима мъже, макар от тях да бяха останали само двама. Други два хеликоптера, оборудвани с тежки картечници, щяха да осигуряват прикритие. Ако предизвикаха огън, щяха да се опитат да го потушат, а понякога кацаха и под обстрел. Но невинаги.

Вече минаха петнайсет минути.

— Няма да дойдат — каза Доусън. — От няколко дни нямат връзка с нас, затова няма да дойдат.

— Нали сме тук, на предварително уговореното място, именно защото не сме се свързали с тях — отвърнах.

— Да, но...

— Няма да ни изоставят.

— Да, знам... но... може би не сме където трябва.

— Мога да разчета една шибана карта.

— Така ли? Я дай и аз да я видя.

Дадох му картата и той напрегнато започна да я изучава. Сержант Доусън имаше много добри умения, но ориентирането по карта не беше сред тях.

— Може би трябва да отидем на Браво — предложи.

— Защо?

— Ако хеликоптерите са мярнали врагове наоколо...

— Ще се спуснат, стига да не започне стрелба. Успокой се.

Чакахме.

— Мислиш ли, че тя е някъде тук? — попита Доусън.

— Ще разберем.

Чакахме и се заслушвахме. В шест и половина чухме отчетливия звук на приближаващ се хеликоптер, който разсичаше с перките си студения сутрешен въздух. Спогледахме се и за пръв път от доста време насам успяхме да се усмихнем.

Чувахме как хеликоптерите идват все по-близо, а аз знаех, че пилотите се притесняват да се приземят в потънала в мъгла зона, без да виждат къде кацат. Но бяха информирани, че отдолу расте слонска трева, която осигуряваше лесно кацане, а силният вятър, предизвикан от перките им, щеше да разсее мъглата. Само дето няхмахме радиовръзка и те нямаше как да знаят кой ги чака долу. Замислих се дали да не гръмна зелена димна ракета, за да им покажа, че районът е чист, или пък жълта, като предупреждение да внимават. Това щеше да им даде да разберат, че сме живи, но пък, от друга страна, щеше да издаде присъствието ни на други хора, които нямаше нужда да узнават, че сме тук.

— Ще пусна димка — каза Доусън. — Кажи в какъв цвят.

— Чакай. Трябва да се приближат още малко. Не бива да има повече от три минути между пушека и кацането, иначе ще се ядосат и ще си отлетят за вкъщи без нас.

Слушах приближаващите хеликоптери, преброих до шейсет, а после пуснах жълтата димна ракета. Гъстите талази увиснаха във влажния неподвижен въздух, а после започнаха да се издигат в мъглата. В един момент сигурно бяха пробии върха на сивата мъгла, защото звукът на хеликоптерите бързо се приближи и стана оглушителен. Няколко секунди по-късно видях огромна сянка над главата си, а мъглата започна да се вие като торнадо.

Първият хеликоптер се намираше на двайсет метра от нас и изглеждаше призрачно сред сивата мъгла. Вторият беше на още толкова зад първия.

Двамата с Доусън хукнахме към по-близкия, като махахме с ръце на екипажа, за да им покажем, че сме само двамата и да отпратят допълнителната помощ. Някой явно ни разбра, защото вторият хеликоптер се отдели от земята още преди да сме стигнали до първия.

Нашата машина се поклащаше на около два метра от земята и аз плеснах Доусън по задника, за да му дам знак да се качва първи. Той сграбчи подадената му ръка и скочи вътре. Бях точно зад него и буквално се хвърлих в кабината, като се опитвах да надвикам шума на перките и рева на двигателя.

— Само двамата сме! Осем са мъртви! Давай! Излитай!

Водачът на екипажа кимна и заговори с пилота по радиостанцията си.

Седнах с кръстосани крака на пода, а хеликоптерът бързо се издигна през мъглата.

Погледнах Доусън, който беше коленичил на пода и вече палеше цигара. Очите ни се срещнаха и той победоносно вдигна палци нагоре. Точно когато хеликоптерът напускаше мъгливата падина, цигарата на Доусън изхвъркна от устата му, той клюмна напред и падна по лице в скута ми. Изкрещях „Огън!“, сграбчих другаря си за раменете и го обърнах по гръб.

Той се взираше в тавана на кабината, а от изходната рана на гърдите му бликаше кръв.

И двете картечници на хеликоптера откриха огън, посичайки гората отдолу, докато хеликоптерът се изнасяше от зоната. Тежковъоръжените хеликоптери за прикритие изстреляха ракетите си и изпразниха пълнителите си напосоки, най-вече за да всеят страх. Никой не знаеше откъде беше дошъл куршумът, въпреки че аз знаех кой го бе изстрелял.

Приблжих лице до Фил Доусън и го погледнах в очите.

— Добре си — казах му. — Ще се справиш. Отиваме направо в болницата. Само се дръж. Дръж се. Още няколко минути.

Той се опита да заговори, но аз не го чувах заради рева на машината. Долепих ухо до устата му и чух да мълви „Кучка“. После се отпусна и умря.

Седях до него и държах ръката му, която ставаше все по-студена. Водачът на екипажа, двамата артилеристи, пилотът и помощникът му ни хвърляха скришни погледи.

* * *

Вълшебното летящо килимче се приземи първо до полевата болница, където медиците отнесоха тялото на Доусън, а после ме отведе до базовия лагер и ме остави в зоната за кацане на главния щаб на разузнавателните патрули.

Пилотът беше съобщил за пристигането ми по радиостанцията и полковник Хайес — Кралска патица — ме чакаше с джипа си. Беше сам, което ми се стори много мило.

— Добре дошъл у дома, лейтенант — каза.

Кимнах.

Той поиска да потвърдя, че съм единственият оцелял.

Кимнах.

Потупа ме по гърба.

Качихме се в джипа му, който ни откара директно в импровизираното му жилище — малка дървена постройка с ламаринен покрив. Когато влязохме, ми подаде бутилка „Чивас“. Отпих голяма глътка и се настаних в посочения от него брезентов стол.

— Говори ли ти се за това? — попита ме той.

— Не.

— По-късно?

— Да. Да, сър.

— Добре.

Той ме потупа по рамото и се запъти към вратата.

— Жена — рекох.

— Моля? — обърна се той.

— Беше снайперистка — жена. Много опасна жена.

— Така... Спокойно. Довърши бутилката. Ще се видим, когато си готов. В офиса ми.

— Ще се върна за нея.

— Добре. Ще го обсъдим по-късно. — Той ми хвърли загрижен поглед и излезе.

Стоях там и си мислех за Доусън, Андолоти, Смити, Джонсън, Маркович, Гарсия, Боти, Ландон и Мюлер и накрая за снайперистката.

* * *

След като направих доклада си, въздушните сили бомбардираха плътно зоната на патрула ми в продължение на седмица. В деня, в който бомбардирането приключи, изпратихме три екипа от по двама антиснайперисти в района. Искях да се върна, но полковник Хайес ми забрани. И по-добре, защото само единият екип се върна.

Не допускахме наши хора в зоната в продължение на няколко седмици, а после изпратихме пехота от двеста мъже да локализируют и отнесат телата на осмината загинали, както и, разбира се, да потърсят дамата с пушката. Така и не откриха телата; може би бомбите и стрелбата ги бяха унищожили. Що се отнасяше до жената, тя също беше изчезнала.

Отидох си вкъщи и изтрих цялата случка от съзнанието си. Или поне се опитах.

Поддържах контакт с много от разузнавачите, които все още бяха на служба във Виетнам, и те от време на време ми пишеха и отговаряха на въпросите, които неизменно задавах в писмата си. „Открихте ли я? Тя уби ли още някого?“

Отговорът винаги беше отрицателен.

Тя сякаш беше потънала в земята или може би беше убита в последвалите бомбардировки и артилерийски атаки, или просто се беше отказала, докато резултатът все още беше в нейна полза. Сред момчетата, които знаеха историята, тя се превърна в легенда, а изчезването ѝ само добавяше щрихи към почти митичния ѝ статус.

До ден-дневен нямам представа какво я мотивираше, каква тайна игра играеше, защо го правеше. Представях си, че вероятно семейството ѝ е било избито от американците или че е била изнасилена от войници, или че просто е изпълнявала дълга към родината си, така както ние изпълнявахме нашия.

Все още пазя месинговата гилза, която открих край потока, и от време на време я вадя от чекмеджето на бюрото си и я разглеждам.

Не исках да се вманиачавам върху това, но с минаването на годините започнах да вярвам, че тя все още е жива и че някой ден ще се срещнем някъде, въпреки че нямах представа кога и къде.

Бях сигурен, че ще разпозная лицето ѝ, което все още виждах ясно в мислите си, и бях сигурен, че тя също ще ме познае — онзи, когото остави жив, за да разказва историята ѝ. Сега историята е

разказана и ако наистина се срещнем отново, само един от нас ще си тръгне жив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.